

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΗΠΕΙΡΩ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

1

Ἀπότμημα ἀναθηματικῆς στήλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἀποκεκρουμένης κατὰ τὸ ἀριστερὸν καὶ δεξιὸν τμήμα αὐτῆς. Εὐρέθη εἰς τὴν θέσιν Καστέλλι, πλησίον τοῦ Ρωμαϊκοῦ τείχους, ἀπόκειται δὲ εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Εἰς τὴν ὀπισθίαν πλευρὰν φέρει σπειροειδῆ διακόσμησιν. Ὑψος 0,19, πλάτος 0,51, πάχος 0,035. Ἐπὶ τῆς στήλης φέρεται διὰ γραμμάτων ὕψους 0,05 ἡ ἐπιγραφή:

F. AUGUSTO P. O.
LARIBYS AUGYST
ECILIUS HILAR

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην συνεπληρώσαμεν ὡς ἐξῆς:

[Imp(eratori) Caesari divi] f(ilio) Augusto P(rincipi) O(ptimo)
[Pontifici Maximo - cos.-]. Laribus August[is et Genio Caesaris]
[Ca]ecilius Hilar [us Augusti lib(ertus) de suo f(e)c(it)].

Ἡ ἀναθηματικὴ στήλη προέρχεται ἴσως ἐκ βωμοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὸν Αὐγούστου καὶ τοὺς Lares Augusti. Ὡς γνωστόν¹, ἡ λατρεία τῶν Lares Compitales, ἡ ὁποία εἶχε παραμεληθῆ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Δημοκρατίας, ἀνεκαινίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ὅστις συνέδεσε ταύτην μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Genius Caesaris. Ἐφεξῆς δὲ οἱ Lares Augusti, ὡς μετωνομάσθησαν οἱ Lares Compitales, δὲν εἶναι πλέον τὰ πνεύματα ὄλων ἐν γένει τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ μόνον τῶν προγόνων τοῦ Αὐγούστου, τῶν ὁποίων τὴν λατρείαν ἤσκουν κυρίως ἀπελεύθεροι καὶ δοῦλοι. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐξελέγοντο ἐνιαυσίως τέσσαρες ἀπελεύθεροι magistri, ὡς καὶ τέσσαρες δοῦλοι ministri, ὅπως ἀκριβῶς συνέβαινε πρότερον διὰ τὴν λατρείαν τῶν Lares Compitales².

1. Ἴδε Ovidius, Fasti V, 145 - 146, καὶ πρβ. τὸ σχετικὸν ὑπόμνημα εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Fr. Bömer (τόμος 7, Heidelberg 1958, σ. 301 - 302).

2. Πρβ. L. R. Taylor, The Divinity of the Roman Emperor, Middletown 1931, σ. 185 - 186.

Είναι πολύ πιθανόν ότι ο εν τῇ ἐπιγραφῇ [Ca]ecilius Hilar[us]¹ ἦτο εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων magistri καὶ ὅτι ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην προέβη εἰς τὴν ἀφιέρωσιν, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφή.

Ἡ συμπλήρωσις Hilar[us] εἶναι, νομίζομεν, ἡ πιθανωτέρα. Ἐτεροι δυναταὶ συμπληρώσεις εἶναι: Hilar[ius] ἢ Hilar[ion].

Ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφὴ παρουσιάζει ὁμοιότητα πρὸς τὰς CIL VI, 445 κέ. καὶ 30957 κέ., ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων καὶ συνεπληρώσαμεν. Προέρχεται ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου (31 π.Χ. - 14 μ.Χ.) καὶ εἶναι προφανῶς μεταγενεστέρα τοῦ ἔτους 12 π.Χ., ὅτε καθιερώθη ἡ λατρεία τῶν Lares Augustales². Διὰ τὴν βραχυγραφίαν P.O., ἴδε R. Cagnat, Cours d'Épigraphie Latine, ἐκδ. Γ', Παρίσιοι 1898, σ. 423.

2

Ἀναθηματικὴ (;) στήλη ἐκ γρανίτου, ἡμικυλινδρικοῦ σχήματος, τεθραυσμένη κατὰ τὸ δεξιόν, πιθανόν δὲ καὶ κατὰ τὸ ἀριστερὸν τμήμα αὐτῆς. Εὐρέθη κατὰ τὸ ἔτος 1952 εἰς τὴν θέσιν Βόλιο, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης πρὸς Μύτικα καὶ ἀπόκειται εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Ὑψος 0,88, πλάτος 0,77, πάχος 0,075. Φέρει ἐπὶ τῆς κυρτῆς ἐπιφανείας διὰ γραμμάτων ὕψους 0,11 ($\Upsilon = 0,13$) τὴν ἐπιγραφὴν (εἰκ. 1):

RENO P. L. I
PHILIPPC
ATYNDAI
ORDE SUC.

Ἡ κυρτὴ ἐπιφάνεια, ὡς καὶ τὸ μικρὸν σχετικῶς πάχος τῆς ἐπιγραφῆς, ὑποδεικνύουν ὅτι αὕτη ἦτο ἐντετοιχισμένη εἰς μνημεῖον, πιθανόν εἰς μέγαν κίονα ἢ εἰς βωμόν. Ἡ κατάστασις τῆς ἐπιγραφῆς δὲν ἐπιτρέπει νὰ καθορίσωμεν ἐπακριβῶς τὸ εἶδος τῆς ἴσως πρόκειται περὶ ἀναθηματικῆς.

στ. 1. Λατινικὸν ὄνομα Renus δὲν ὑπάρχει. Ἐξ ἐπιγραφῶν τῆς Γερμανίας³ εἶναι γνωστὴ ἡ λατρεία τοῦ ποταμοῦ Ρήνου (R(h)enus),

1. Οὗτος δὲν εἶναι ἄλλοθεν γνωστὸς εἰς ἡμᾶς. Ἐκ τοῦ Dessau γνωρίζομεν (ἀρ. 9433) τὸν Q. Caecilius Hilarus, ὁ ὁποῖος ἦτο ἱατρός ἐπὶ Αὐγούστου, καθὼς καὶ τὸν M. Caecilius Hilarus (ἀρ. 7656), ὅστις ἤσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ pugillarius (κατασκευαστοῦ δελταρίων), ἐπειδὴ ὁμοῦς ἀγνοοῦμεν τὸ praenomen τοῦ ἡμετέρου [Ca]ecilius Hilar[us] καθίσταται ἀδύνατος ἡ ταύτισις.

2. Πρβ. L. R. Taylor, ἔ. ἀ., σ. 186 (μετὰ τῆς σημ. 13) καὶ 187.

3. CIL XIII, 5255. 7790. 7791. 8810· πρβ. Haug, εἰς RE IA (1914), στ. 755, ἀρ. 3 (ἐν λ. Rhenus).

ἐνταῦθα ὅμως εἶναι φανερόν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ αὐτῆς. Ἐὰν πράγματι ἐλλείπουν γράμματα ἀπὸ τὰ ἀριστερά, δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν: [A]ren(n)o ἢ [He]ren(n)o¹. Ἡ βραχυγραφία P. L. δυνατόν νὰ ση-

Εἰκ. 1.

μαίνῃ p(atrono) l(ibertus)². Τὸ I--- φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶναι ἀρχὴ λέξεως.

στ. 2. Phillipō.

στ. 3. Ἴσως πρόκειται περὶ τοῦ ὀνόματος Tyndar(idae).

στ. 4. Ord(o) e(quester)³. Suc. = Suburana (ὄνομα Ρωμαϊκῆς φυλῆς)⁴.

1. Γράφεται συνήθως μὲ δύο NN, ἀλλ' ἐπίστε καὶ μὲ ἓν, πρβ. CIL XIV, 3148. Περὶ τοῦ ὀνόματος Aren(n)us καὶ Aren(n)ius, ἰδὲ W. Schulze, Geschichte der lateinischen Eigennamen, Βερολῖνον 1904, σ. 125.

2. Πρβ. R. Cagnat, Cours d'Épigraphie Latine, ἔκδ. I', Παρίσι 1898, σ. 422, ἔθθα ἰδὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας δυνατὰς ἀναπτύξεις τῆς βραχυγραφίας.

3. Cagnat, ἔ. ἄ., σ. 395 καὶ 419.

4. J. Weiss, εἰς RE IVA (1931), στ. 510 - 511, ἐν λ. Subur(r)a.

3

Ἐπιτύμβιος στήλη ἐκ φαιού μαρμάρου ἀποκεκρουμένη κατὰ τὸ ἀριστερὸν τμήμα αὐτῆς. Εὑρέθη κατὰ τὸ ἔτος 1966 εἰς τὸ ἐν τῇ θέσει Νικολάρα νεκροταφεῖον Μάζωμα, ἀπόκειται δὲ εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Ὑψος 0,25, πλάτος 0,15 - 0,17, πάχος 0,02. Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,02 - 0,03 τὴν ἐπιγραφὴν:

Φιλαργύ-
ρον
Σώφρων
υἱὸς
ἐτῶν β'
μηνῶν ια'
χαῖρε

Ἡ ἡλικία τοῦ νεοῦ νεκροῦ ὀρίζεται ἐπακριβῶς καὶ διὰ τοῦ μηνός, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τινὰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τῆς Νικοπόλεως¹. Ἡ πρόταξις τοῦ πατρωνύμου εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιγραφὴν τῆς Νικοπόλεως παρατηρεῖται. Τὸ ὄνομα Σώφρων δὲν ἀπαντᾷ μὲν ἐν Νικοπόλει², ἀπαντᾷ ὅμως ἐν Ἀμβρακίᾳ³, τῆς ὁποίας τὸν πληθυσμὸν ὁ Αὐγουστος, μετὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ἀκτίου, ὑπεχρέωσε νὰ μετοικήσῃ εἰς Νικόπολιν⁴. Τὸ ὄνομα Φιλάργυρος ἐδίδετο συνήθως εἰς τοὺς δούλους⁵.

4

Ἡ ἐπιτύμβιος αὕτη ἐπιγραφὴ εἶναι γεγραμμένη εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς προηγουμένης στήλης (ἀρ. 3). Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,02 - 0,03 τὴν ἐπιγραφὴν:

1. Κ. Γερογιάννης, Arch. - Epigr. Mitteilungen aus Öster.-Ungarn 14 (1891) σ. 114, ἀρ. 2α: "Αβρακος ἐνιαυτοῦ α', μην(ῶν) δ', χαῖρε. Α. Φιλαδέλφεις, ΠΑΕ 1913, σ. 98, ἀρ. 14: Σέξτος Ρούβριος Ρούφος, μην(ῶν) ια'.

2. Δὲν γνωρίζομεν ἂν προήρχετο ἐκ Νικοπόλεως ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀρριανοῦ (ἐν Ἐπικτήτου Διατριβαῖς 3, 4, 9) ἀναφερόμενος Σώφρων. Τὸ ὄνομα ἐδίδετο συνήθως εἰς τοὺς μίμους.

3. Διόδωρος Σικελ. 4, 37.

4. Στράβων 10, 2, 2 (σ. 450). Πausanias 5, 23, 3. 7, 18, 8 - 9 (πρβ. 8, 24, 11). Δίων Κάσσιος 51, 1, 2. Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς, εἰς Παλατ. Ἀνθολ. 9, 553.

5. F. Münzer, RE XIX (1938), στ. 2125, ἐν λ. «Philargyros».

Ἑρακλέ-
ων ἐτῶ
ν κε'
χαῖρε

Τὰ Ἑρακλε(ί)ων καὶ Ἑρακλείδης εἶναι πατρωνυμικά, ἐκ τοῦ ὀνόματος Ἑρακλῆς σχηματισθέντα, ὡς ἀκριβῶς τὰ Πηλείων καὶ Πηλείδης ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ ὀνόματος Πηλεΐς¹. Ὁ λίθος ἐχρησιμοποιήθη, μεταγενεστέρως ἴσως, ὡς ἐπιτύμβιος στήλη δι' ἄλλον νεκρόν. Τὸ Ν τῆς λέξεως ἐτῶν μετὰ τοῦ ἐπομένου Κ εἶναι ἠνωμένα εἰς σύμπλεγμα.

5

Ἀναθηματικὴ στήλη ἐκ λευκοφαίου σκληροῦ λίθου εὑρεθεῖσα ἐπὶ τῆς ἔξωθι τοῦ Μουσείου διερχομένης δημοσίας ὁδοῦ καὶ ἀποκειμένη εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Ὑψος 0,92, πλάτος 0,52, πάχος 0,28. Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,03 - 0,04 τὴν ἐπιγραφὴν:

Διοδόταν
Τιμέα
Χρυσέα Παί-
δωνος, ἡ μή-
τηρ αὐτῆς, τὴν
ἰδίαν θυγατέ-
ραν [sic], κατὰ τὸ ψή-
φισμα τῆς
Βουλῆς

Οὔτε ἡ Διοδότα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Τιμέα, οὔτε ἡ Χρυσέα², ἡ θυγάτηρ τοῦ Παίδωνος καὶ μήτηρ τῆς τιμωμένης, εἶναι ἄλλοθεν γνωσταὶ εἰς ἡμᾶς. Ἡ Βουλὴ τῆς Νικοπόλεως ἀναφέρεται³ καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

6

Ἐπιτύμβιος στήλη ἐκ πωρολίθου εὑρεθεῖσα εἰς τὴν θέσιν Καστέλλι καὶ ἀποκειμένη εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν πλευ-

1. Ἑρωδιανοῦ, Περὶ παρωνύμων. Περὶ πατρωνυμικῶν (τόμ. Β', σ. 858, στ. 24, ἐκδ. A. L e n t z).

2. Τὸ ὄνομα Χρυσέα ἀπαντᾷ ἐν Νικοπόλει· πρβ. E. Bourguet, De Rebus Delphicis Imperatoriae Aetatis, Montpellier 1905, σ. 50: Ἰουλία Χρυσέα.

3. CIG, II, 1811, 1811b. D e s s a u , 8849. K. Γ ε ρ ο γ ι ἄ ν ν η ς , Arch. - Epigr. Mitteil. aus Österr.- Ungarn, 14 (1891), σ. 113, ἀρ. 1. Ἄ. Φ ι λ α δ ε λ φ ε ὕ ς , ΠΑΕ 1913, σ. 94, ἀρ. 5.

ρῶν τῆς ἐπιγραφῆς ἀπεικονίζονται διάφοροι καρποὶ (παγκαρπία)· εἶναι ἴσως ἀπότμημα σαρκοφάγου. Αἱ διαστάσεις τοῦ τμήματος τῆς στήλης, ὅπου ἀναγράφεται ἡ ἐπιγραφή: ὕψος 0,41, πλάτος 0,39, πάχος 0,07. Ἡ ἐπιγραφή εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς στήλης, τὰ δὲ γράμματα ταύτης ἔχουν ὕψος 0,03 - 0,06:

Φλα(βία)
 Τροφίμη
 ἐτῶν μα'
 Φλα(βία) Τροφίμη
 ἐτῶν ε'
 χαίρετε

Ἐφ' ὅσον φέρουν τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐτάφησαν εἰς τὸν αὐτὸν τάφον, θὰ συνεδέοντο διὰ τινος συγγενικοῦ δεσμοῦ· ἴσως πρόκειται περὶ μάμμης καὶ ἐγγονῆς ἢ περὶ μητρὸς καὶ θυγατρὸς. Οἱ Φλάβιοι ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ 2ου π.Χ. αἰῶνος¹, ἐνταῦθα ὅμως πρόκειται μᾶλλον περὶ ἐλληνικῆς οἰκογενείας, ὡς ὑποδεικνύει τὸ ἐλληνικὸν cognomen, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχορηγήθη Ρωμαϊκὴ πολιτεία, πιθανὸν ὑπὸ τινος αὐτοκράτορος ἐκ τῆς δυναστείας τὸν Φλαβίων.

7

Ἐπιτύμβιος στήλη ἐκ λευκοφαίου μαρμάρου, ἐλαφρῶς ἀποκεκρουμένη κατὰ τὸ κάτω ἀριστερὸν μέρος αὐτῆς. Εὐρέθη εἰς τὸ ἐν τῇ θέσει Νικολάρα νεκροταφεῖον Μάζωμα, ἀπόκειται δὲ εἰς τὸ Μουσεῖον Νικολέως. Ὑψος 0,32, πλάτος 0,32, πάχος 0,02. Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,03 τὴν ἐπιγραφὴν:

Εὐάρεστος
 Ἀγροίπια
 ἐτῶν η'
 χαῖρε

Τὸ ὄνομα Ἀγροίπιας, τὸ ὁποῖον εἶναι cognomen εἰς τοὺς Ρωμαίους², χρησιμοποιεῖται ὡς ἀτομικὸν ὄνομα ἐνταῦθα³. Διὰ τὴν σύγχυσιν τοῦ ι πρὸς τὸ η, ἢ ὁποία παρατηρεῖται ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνος, ἰδὲ Κ. Meisterhans, Grammatik der Attischen Inschriften, Βερολῖνον 1900, σ. 19.

1. J. Hatzfeld, Les Trafiquants Italiens dans l'Orient Hellénique, Παρίσις 1919, σ. 25 μετὰ τῆς σημ. 1· πρβ. σ. 391.

2. Πρβ. PIR², I, σ. 78, ἀρ. 461.

3. Πρβ. Θ. Σαδικάκη, ΑΕ 1967, σ. 184, σημ. 6.

8

Ἀπότμημα ἐπιτυμβίου στήλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου εὕρισκομένη εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Ὑψος 0,21, πλάτος 0,21, πάχος 0,02. Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,02 τὴν ἐπιγραφὴν:

Χαῖρε
Ἀγαθόκλεα
ἐτῶν λγ'
χαῖρε

Ἡ ἐπανάληψις τοῦ χαῖρε εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιτύμβιον ἐπιγραφὴν τῆς Νικοπόλεως παρατηρεῖται. Τὸ ὄνομα Ἀγαθόκλεια ἀπαντᾷ διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν Νικόπολιν. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ εἰ εἰς εἰ πρὸ τοῦ α, ἰδὲ E. Mayser, Grammatik der Griech. Papyri, Λειψία 1906, σ. 67-68.

9

Ἐπιτύμβιος στήλη ἐκ φαιοῦ μαρμάρου ἀποκεκρουμένη κάτωθεν. Εὐρέθη εἰς τὴν θέσιν Νικολάρα, ἀπόκειται δὲ εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Μέγιστον ὕψος 0,22, ἐλάχιστον ὕψος 0,12, πλάτος 0,26, πάχος 0,02. Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,03 τὴν ἐπιγραφὴν:

Πρόσαιβις
ἐτῶν ν'
χαῖρε

Τὸ ὄνομα Πρόσαιβις (ἢ Προσαιβίς) εἶναι, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἀμάρτυρον. Φαίνεται ὅτι εἶναι γυναικεῖον μᾶλλον ὄνομα, πιθανὸν δὲ μὴ ἐλληνικόν¹.

10

Ἐπιτύμβιος στήλη ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἀποκεκρουμένη ἐλαφρῶς κατὰ τὸ κάτω δεξιὸν τμήμα αὐτῆς. Εὐρέθη εἰς Μπούφι, πλησίον τοῦ Ὑδραγωγείου, καὶ ἀπόκειται εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Εἰς τὸ ἄνω ὀπισθεν μέρος φέρει ὀπήν, πιθανὸν δὲ καὶ εἰς τὸ κάτω. Ὑψος 0,375, πλάτος 0,195, πάχος 0,02. Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,025 - 0,045 τὴν ἐπιγραφὴν:

1. Ἴσως εἶναι θρακικόν· πρβ. D. Detschew, Die thrakischen Sprachreste, Βιέννη 1957, σ. 410 - 411 (Σαῖοι, ὄνομα θρακικοῦ φύλου). Δυνατὸν ὅμως νὰ εἶναι καὶ ἐλληνικὸν ἐκ τῆς ρίζης ΣαFi, ΣαFo· πρβ. Fr. Bechtel, Die histor. Personennamen, Halle 1917, σ. 396 (Σαῖθεος, Σάιθος, Σαῖσκος).

Φιλάδε[λ]-
 φος Φιλα-
 δέλφον υἰδ[ς]
 ἐτ(ῶν) ιθ', χαῖρ[ε]

Τὸ ὄνομα Φιλάδελφος, ὡς καὶ ἡ γραφή ἐτ. ἀντὶ ἐτῶν, ἀπαντοῦν τὸ πρῶτον εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Νικοπόλεως.

11

Ἐπιτύμβιος στήλη ἐξ ὑπολεύκου σκληροῦ λίθου εὐρισκομένη εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Ὑψος 0,43, πλάτος 0,38, πάχος 0,12. Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,04 τὴν ἐπιγραφὴν:

ΛΟΙΟΝΤΙΣΚΟΣ
 Ἀθηναίου
 ἐτῶν μζ'
 χαῖρε

Τὸ ἐν στ. 1 ὄνομα εἶναι ἀκατάληπτον· ἴσως πρόκειται περὶ τοῦ ὀνόματος Λεοντίσκος, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ ἀνεγράφη ἐσφαλμένως, τὸ Λοιοντίσκος, ἢ περὶ τινος ὀνόματος σχηματισθέντος ἐκ τῆς ρίζης λωιο (πρβ. Fr. Bechtel, ἔ. ἀ., σ. 292), ἀν καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ τ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη.

12

Ἐπιτύμβιος στήλη ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἀποκεκρουμένη εἰς τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ. Εὐρέθη εἰς τὸ Μπούφι καὶ ἀπόκειται εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Ὑψος 0,29, πλάτος 0,16 - 0,25, πάχος 0,03. Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,025 - 0,030 τὴν ἐπιγραφὴν:

Τιτία ΚΑΠΙ-
 ΜΗ ἐτῶν
 νη', χαῖρε.

Τὸ ὄνομα Καπίμη εἶναι, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἀμάρτυρον· ἴσως πρόκειται περὶ τοῦ ὀνόματος Καπο[ί]μη (=Καρπ[ί]μη). Τὸ γυναικεῖον ὄνομα Τιτία ἀπαντᾷ εἰς PIR III, σ. 330, ἀρ. 205 - 207.

13

Ἐπιτύμβιος στήλη ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἀποκεκρουμένη κατὰ τὸ δεξιὸν καὶ κάτω ἀριστερὸν μέρος αὐτῆς. Εὐρέθη εἰς τὸ Μπούφι καὶ ἀπό-

κεῖται εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Ὑψος 0,23, πλάτος 0,17, πάχος 0,02. Φέρει τὴν ἐπιγραφὴν:

Φιλουμ[ενός]
ἐτῶν
β'
χαῖρε

Τὰ ὀνόματα *Φιλουμενός-Φιλουμενή* εἶναι συνήθη, πρβ. Fr. Bechtle I, ἔ. ἀ., σ. 453. Τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ τὸ πρῶτον εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Νικοπόλεως.

14

Ἐπιτύμβιος στήλη τεθραυσμένη εἰς δύο. Εὐρέθη τὸ 1958 εἰς τὴν θέσιν Νικολάρα, ἀπόκειται δὲ εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Ὑψος 0,295, πλάτος 0,235, πάχος 0,02. Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,03 τὴν ἐπιγραφὴν:

Ἐρμ--
ἐτῶν -
χαῖρε

Δυναταὶ συμπληρώσεις: Ἐρμ[ας], Ἐρμ[ων], Ἐρμ[ος] κ.ἄ.

15

Ἀπότμημα ἐπιτυμβίου(;) στήλης ἐκ λευκοφαίου μαρμάρου ἀποκεκρουμένη ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν πλὴν τῆς ἀριστερᾶς. Εὐρέθη εἰς τὸ ἐν τῇ θέσει Νικολάρα νεκραταφεῖον Μάζωμα, ἀπόκειται δὲ εἰς τὸ Μουσεῖον Νικοπόλεως. Ὑψος 0,19, πλάτος 0,18, πάχος 0,03. Φέρει διὰ γραμμάτων ὕψους 0,03 - 0,04 τὴν ἐπιγραφὴν:

ΦΙΛΩΙ - -
ΔΡΟ - - -
Λ - - -

Στ. 1: Δυναταὶ συμπληρώσεις: *Φίλων, Φιλων[ίδης], Φιλών[δας]* *Φιλώτ[ας]* κ.ἄ.

Στ. 2: Ἐὰν μὲν εἶναι πατρώνυμον δύναται νὰ συμπληρωθῇ: *Δρο[μέου], Δρο[μέως], Δρο[μίσκου], Δρό[μωνος], Δρό[σου], Δρο[μοκλέους], Δρο[μοκλείδου]*: ἂν δὲ εἶναι cognomen: *Δρο[ῦσος], Δρο[ύσιλλα]* κ.ἄ.

Στ. 3: Διακρίνονται ὑπολείμματα γραμμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον εἶναι τὸ Λ. Τοῦτο ὑποδεικνύει ἴσως ὅτι αἱ συμπληρώσεις *Δρο[ύσιλ]λ[α], Δρο[μοκ]λ[έους]* καὶ *Δρο[μοκ]λ[είδου]* εἶναι αἱ πιθανώτεροι.